pingi pääle maha istus ja ühte raamatut lugema hakkas. Perenaene oli rehe juure läinud sääl midagi korrale seadma, ja Tiiu talitas toas.

Just sel ajal tuli Jaan, kes ka heinamaale oli läinud, säält kodu uut wikatit tooma, sest wana oli katki läinud. Ta astus tuppa ja leidis Tiiu üksi-päini sääl olemast. Seda parajat tundi ei tahtnud ta mööda lasta miñna. Ta tegi warsti Tiiuga juttu.

„Noh, Tiiu, kas igaw on ka?“ küsis ta lahke häälega, nagu sõna otsides.

„Kuda nii!“ wastas Tiiu, „eks töö aja igawuse ära. Ei ole wiga.“

„Aga minul on igaw heinamaal, ehk küll töö puudust sääl ei ole,“ ütles Jaan iseäralisel wiisil silmadega pilgutades.

„Miks-pärast nõnda?“ küsis Tiiu jälle mitte aru saades.

„Teid ei ole sääl, sellepärast see on,“ wastas Jaan südamelikult.

„Ärge tehke nalja! Kuda mina teie aega paremine wõin wiita ehk lõbusaks teha!“ wastas Tiiu ja lõi palest punaseks, nagu see sagedaste eñnegi oli juhtunud. Aga niisugune palepuna on, mis tütarlast armsaks teeb ja puhta südame märk on.

„Jah muidugi olete Teie see, kes mu aega kõige lõbusamalt mööda saadab,“ wastas Jaan waimustatud kõnega. „Teie seltsis üksi on mul armas olla. Seda olen ma ometi ikka, kui mul mahti oli, sel ajal, mil Teie meil olete, üles näidanud. Teil ei wõi teadmata olla, et minu süda Teie wastu armastust täis on. Nüüd tahaksin ja

soowiksin miua kindlaste teada saada, kas Teie süda minu wastu ka nõnda tunneb, kui mul. Wastake mulle!“

Tiiu jäi esite koguni wait, ja nähti teda nagu iseeneseega wõitlewat. Wiimaks ütles ta ometigi wärisewa ja peaaegu ärda häälega: „Kuda tohib minu süda Teie poole hoida ehk mu silm Teie pääle waadata! Mina olen waese saunamehe tütar, ja Teie — rikka peremehe poeg ja hoopis kõrgemine koolitud kui mina. Seda ei tohi mina ialgi teha, sest mis ütleksiwad Teie wanemad, kui asi nende kõrwu wiimaks läheks!“

„Oh ärge rääkige nii palju asjast, mis rääkimise wäärtki ei ole,“ kostis Jaan ellalt. „Armastus ei hooli kehwusest ega rohkusest. Mina ei ole ialgi selle pääle mõtelnud, ega Teile näidanud, et ma kudagi wiisi selle pääle waatan. Kas wõite seda öelda? Ma mõtlen, ei ialgi. Minu wanemad soowiwad, et ma pean omale abikaasa wõtma. Mina olen Teie kohta mõtelnud: See sünnib minu sülesse, see mahub minu majasse. Kas tahate minu omaks saada wõi ei? Laske üksi oma süda rääkida! Koolitusest ei ole midagi lugu. Teie olete kihelkonnakoolist läbi käinud ja nii palju õppinud, kui minu abikaasal tarkust waja on auusal wiisil peret pidada. Ütelge ära, mis Teie süda tunneb minu wastu!“

Pool kartlikult ja häbenedes ütles Tiiu nüüd: „Et Teie minu käest kindlat otsust tahate, siis pean seda küll wist andma. Õigust öelda, on mu süda küll juba añmugi Teie päralt olnud. Kui Teie mu waesust ja madalust ei põlga, siis wõtke mind!“

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1879, lk. 28